

Pisufundur á sandinum í Gøtu

Gevi ljóð og lýði á, nú eg eina heilsu frá okkum HF arum siga skal frá. Røða hildin av Jóhannu Olsen, á sandinum í Gøtu

Tað var ein vøkur sjón at síggja allar studentarnar og HF'ararnar í føroyskum búnum á Gøtu sandi (Myndir: Jonhard)

Mánadagin kl. 17.00 var Pisufundur hildin á sandinum í Syðrugøtu. Nógv fólk var komið saman á sandinum henda dagin. Veðrið var gott, eitt sindur kalt.

Fuglafljóðar Hornorkestur legði fyrri, teir vóru í sera góðum hyri og spældu bæði fusturlandsangir og annan lættan tónleik. Rani Nolsøe úr Klaksvík var gestatalari og síðani talaðu Jógvan Kruse og Jóhanna Olsen.

Vit standa á gáttini til eina nýggja öld og hugsa aftur á 19. august í 1996, tá nokur smæðin og forvitin fólk hittust á fyrsta skúladegi. Tankarnir vóru nógvir, og vónirnar til ein fjølbroyttan og gevandi part av okkara framtíðar útbúgving lá fyrri framman. Vit vóru ógvuliga spyrjandi, tá vit sóu hvussu ymiskir allir hesi fyrstu flokkar vóru. Og ikki minst okkara flokkur, ið var so ymiskur bæði til aldurs og lyndi. Men ikki gekk long tíð áðrenn vit funnu útav, at samanhold gevur styrki. Ójavn var hvussu mótið var, og vónloysi setti av og

á síni spor. Tá var tað gott at merkja, at vit ikki vóru aleina í vónloysis skútuni, men stuðlaðu vit tí hvønn annan, so at vit øll náddu í havn. Og kunnu vit tí taka undir við Hans A. Djurhuus, tá hann sigur:

Stóðu vit saman, Føroya synir sterku kundi vit útint, mangt eitt roysnisverkið, kundi vit frama, ført til Føroya landið. Saman tí standið.

Jólafrítíðin sum skuldi vera ein gleðihátíð bleiv ikki sum ætlað, tí beint aftaná

mistu vit vónina um at bliva liðug. Skúlin legðist lamin av verkfalli. Sum ikki einaferð so rakar eitt verkfall altíð tann óseka, og so var eisini hesaferð. Næmingarnir blivu hildnir sum gíslar. Vónloysi var stórt, tjakast var um at gevast, men hóast tað standa vit øll her í dag. Og vilja vit í hesum sambandi takka læraranum fyrri, at samstundis sum teir stríddist fyrri sínum áhugamálum, eisini hugsaðu um umstøðurnar hjá okkum næmingum.

Í hesum døgum hava fjølmiðlarnir júkað um bankakanningina og uttanlands-skuldina. Og var frøin stór hjá landsins leiðslu, um at úrslitið av samráðingunum, og endurgjaldini var gott. Hesa tíðina hava vit havt annað at hugsa um, tí vit hava stríðst við próvtøku. Og kunnu vit tí í dag fegnast

um okkara úrslit.

Hesi 2 árin hava vit sitið við kunnleikans borð, har borðreitt hefur verið við alskyns heimspeki, søgufrøði og annars øllum tí leskiliga, sum skúlin nú einaferð borðreiður við.

Búknir eru fyltir, men svongdin herjar skjótt á aftur, og minnr okkum á at hetta bert er forrætturin, til eina stórri máltíð.

Dagurin í dag er merktur av andaðum kenslum. Frøðin og stoltleikin vvir lokið verk eftir tveimum strævnunum og tó góðum árum er sera stóru, nú hugvan er komin á høvðið.

Samstundis er sorgblíðna kenslan okkum í huga, tí vit nú fara hvør sína leið og tó óvist er, hvat lagnan hevur at bjóða hvørjum einstak-

um.

Nú tá vit pisur eru floygdar og flúgva sín veg, er tað tað gagn vit hava fingið av samanholdinum, tann styrki ið vit merktu av at hjálpast at, ið skal standa sína roynd, alt eftir hvørja lívsleið ein ætlar, hvørja útbúgving ein velur, ella hvat ein velur.

Tíðin stendur ikki í stað, hvør dagur er ólíkur tí síðsta. Nú tá vit eru komin inn í hesa tøkfrøðiliga öldina, verða krøvini stórri og stórri til framtíðar útbúgvingarnar. Og møguliga verður tað onkur av hesum pisunum, sum kemur at hava sína stóru ávirkan, til frama fyrri hettaland og fólk.

Dreymarnar hava vit og sigur Martin Joensen tað so gott í sanginum Morgun.

Viljin er sterkasta svørðið bitur á harasta stál, vónin er hjartasti brandur, lýsir tær veg fram á mál.

Tá koma vit at gleðast hvør á sín hátt.

Til seinast skal eg vegna okkum HF'arar ynskja øllum hjartaliga tillukku, bæði pisum, steggjum og bøgum, og takka okkara lærarum og skúlans leiðslu, fyrri tíðina ið fór.

Hjartaliga tillukku og takk fyrri.

Jóhanna Olsen helt røðu fyrri HF'ararnar

Nógv fólk var komið saman á Gøtu sandi